

Hihetetlen

A Port Fare trilógia második része

Sherry Gammon

Dream
válogatás

Három év telt el azóta, hogy a Dreser fivérek megpróbálták uralmuk alá hajtani Port Fare-t. A híresztelések szerint apjuk, Harry Dreser meghalt egy rosszul elsült kábítószerüzlet során, de persze a pletykák nem mindig igazak. A Dreser fivérek féltestvére, Delilah Lopez Dreser a városba érkezik, hogy bevégezze, amit a bátyjai elkezdtek. A lány gondosan eltervezi a bosszú lépéseit, és megpróbál közel férkőzni ahhoz a két nyomozóhoz, Seth Prescotthoz és Booker Gattóhoz, akik állítólag fivéreivel végeztek. A legegyszerűbb megoldásnak az tűnik, ha Lilah behálózza Cole Coltert, a két rendőr barátját.

Ám ahogy telik az idő, Lilah nemcsak arra döbben rá, hogy apja hazudott neki, de kötődni kezd ehhez a társasághoz, és végzetesen beleszeret Cole-ba.

De mi következhet ezután? Lilah választás elé kerül: vigye véghez apjának tett ígéretét, vagy szálljon szembe vele. Ha az utóbbit választja, mindent elveszíthet.

Hihetetlen

Sherry Gammon már általános iskolában próbálkozott írással, de akkor még csak rövid versekben fogalmazta meg a gondolatait. Középiskolában egy iskolatársának szörnyű tragédiája készítette újból arra, hogy tollat ragadjon. Így vált szenvedélyévé a történetmondás, melynek azóta is rabja.

Sherry, a férje, valamint gyermekeik és egy pár örült kutya New York állam északi részén élnek. Itt tölti Sherry éjszakáit alvás helyett írással.

Tudjon meg többet a trilógiáról:

www.wordpaintingsunlimited.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Az íróő bemutatja az érzelmek tökéletes játékát. Itt mindenkinek megvan a maga szerepe. És bár a cím Hihetetlen, a történet maga a valóság.”

Amazon

„Újra felpörögnek az események Port Fareben, és az olvasó egy percig sem marad izgalom nélkül. Ismét találkozunk a már jól ismert szereplőkkel, de új karakterek is színesítik a történetet.”

Goodreads

„Sherry váltogatja a feszültséggel teli pillanatokat humorral és mély érzelmekkel. Ez egy fantasztikus könyv tökéletes receptje.”

Barnes and Noble

„Amellet, hogy a könyvvégig teljén szórakoztató és leköti a figyelmet, a cselekmény olyan örök érvényű témákról szól, mint család, barátság és szerelem.”

YA-Aholic

Hihetetlen

— részlet —

— Mély levegő...

Beszívom, aztán lassan, nagyot fújva engedem ki a levegőt. Ez a hang vérfagyasztó emlékeket idéz fel bennem: rémes, szívszagató emlékeket. Megrázom a fejem, mintha barna fürtjeim vidor libegése enyhíthetné a rossz érzést.

– Na, most nem megyünk be a memória-zsákutcába, jó? – figyelmeztetem magam félhangosan, némi anyáskodó ízzel. – Apa kedvéért legyünk túl ezen... – És persze a magam kedvéért is, teszem hozzá gondolatban. Amint végeztem, és a bosszú megvolt, máris léphetek tovább. Nem mellékesen kiléphetek apa látóköréből...

Kiszállok az öreg VW Bogárból – naná, hogy narancs, a kedvenc színem! –, és bevágom az ajtaját. Végigszalad rajtam némi szorongató idegesség, ahogy hosszú, elvadultan göndör sörényembe túrok. De jó lesz majd megint a hajsimító kencéimet használni, csak legyünk túl ezen az egészen... Reflexszerűen rápillantok a kocsi ablakában kirajzolódó képmásomra. Semmi para, nincs rajtam más, csak egy kis szemfesték, ez nem túl feltűnően emeli ki a barna szemem. Meg kell állapítanom: álcám bizonyos szempontból előnyt jelent. A göndör sörény ugyan rémes, de ez a kis natúr smink... Kifejezetten jó!

Apának igaza volt, mikor ezt mondta: – Senki emberfia nem gyanítaná ezzel a külsővel, hogy Harry Dreser elkényeztetett lánya vagy. – Apa agyából pattant ki az egész. Ha a rendőrség Harry lányát keresné, akkor egy elegáns, ápolt, a húszas évei közepén járó, de majdhogynem előkelő megjelenésű nőt keresne. Az álcám egyszerűsége zseniális! Apa tudja, mi a dörögés – legalábbis az esetek többségében.

A bőrmappát a terveimmel a hónom alá fogom, a vad rózsaszín táskát pedig feldobom a másik vállamra. A táska a legújabb szerzeményem a turkálóból – valódi márka, igazi gyöngyszem az olcsó hamisítványok tengerében. Azonnal tudtam, hogy kincstre leltem, amint megláttam a nagy fekete rózsát az elején. Még mindig el tudok csodálkozni azon, milyen értékeket hajítanak ki az emberek minden szívfájdalom nélkül...

Életemben először vagyok abban a helyzetben, hogy meg kell gondolnom, mire költök: apa kórházi számlái felemésztették a maradék megtakarításainkat.

Vadul lehuzigálom a derekamon a citromsárga inget, s feljebb rántom a narancsszín kaprinadrágot; kicsit csúszik, mert az akció miatti aggodalmamban fogytam pár kilót az utóbbi időben. Nem mintha bánnám, sőt... Büszke vagyok bögyös fazonomra, de az is tetszik, hogy most anélkül gombolhatok össze magamon egy inget, hogy szét akarnának pattanni rajtam a gombjai.

Odasétálok a kis téglaeépülethez, s jól megnézem a fából faragott cégért a bejárat fölött, amely két fekete fémkampón függ:

DESIGN DILI: A VÁLLALATI BELSŐÉPÍTÉSZET MEGSZÁLLOTTJAI! Veszek még egy önnyugtatóan mély lélegzetet, s a jöttömet jelző csilingelés közepette benyitok az üvegajtón. Az állott-pállott levegő szinte orrba vág odabent. Jobbra két nő jelenik meg a dekoratív boltív alatt – egyik karcsú, magas barna, a másik alacsonyabb szőke. Mindketten széles mosollyal üdvözlnek.

– Helló – mondja a szóke letagadhatatlan brit hanghordozással. Zöld szemét szépen kiemeli bíborszín blúza. A mapámra pillantva folytatja: – Haley vagyok, ő meg a nővérem, Donna, vagyis a fél nővérem. Anyám az ő apjához ment feleségül. Te Delilah Hudson vagy, ugye?

Bólintok, és még jobban szorítom magamhoz a portfóliómat. – Igen, de nem Delilah. Csak Lilah.

Donna közelebb lép. – Igen, ahogy a testvérem mondja, a szüleink két éve házasodtak össze. Mi hoztuk őket össze, amikor a dizájnsuliba jártunk. Szerelem volt első látásra... – bújja Donna, akinek Haley-től eltérően nem brit, hanem amerikai akcentusa van – úgy sejtem, bronxi. Neki is latin vér csörgedezik az ereiben, mint nekem, állapítom meg kreol bőre, sötétbarna haja láttán. Az én anyám Mexikóból származott. Alig volt húszéves, mikor az apámmal találkozott, és beleszeretett, szintén első látásra. Csak aztán az ő kapcsolatuk nem lett olyan sikeres. Ó, hogy hiányzik még mindig...

Donna int, hogy kövessem. A fogadótér finoman szólva sem vonzó. Szűkös, ráadásul szürkén fantáziátlan – sehol egy műalkotás, egy kreatív darab. A mennyezetről függő rozsdás csövek pedig ordítóan nem vallanak profira...

– Még nem alakítottuk át a helyet a magunk szája íze szerint – jegyzi meg Donna a válla fölött hátrapillantva. – Nem sokat ígér most, de éppen kaptunk egy nagy megrendelést, úgyhogy nagyon reménykedünk... – Udvariasan bólintok.

– És így jössz te is a képbe, igaz, Delilah? – szögezi le Haley, amint áthaladunk a boltív alatt.

– Lilah, csak Lilah... – mosolygok udvariasan. Utálom a Delilah-t.

– Mielőtt belevágnánk, egy dolgot kéne tudnunk – jegyzi meg Donna homlokráncolva, mire a gyomrom kissé összeugrik. – Tényleg huszonnégy vagy? Mert inkább látszol tizenhatnak, de komolyan...

Kicsit megkönnyebbülök. – Igen, tényleg annyi vagyok. Akarjátok látni a jogsimat? – Donna megrázza a fejét. – A ha-

jamtól van – teszem hozzá. – Ha hagyom, hogy szabadon göndörödjön, mindig mindenki azt hiszi, sokkal fiatalabb vagyok a koromnál. – Türelmetlen kézzel végigsimítok rakoncátlan fürtjeimen.

Apa mindig utálta, hogy ilyen göndör vagyok, és a fürtjeim elleni harc jegyében ő vette meg nekem az első hajvasalót, amikor alig múltam tíz. Ami engem illet, szeretem, hogy ilyen a hajam, bár nem ebben a vad formában, hanem egy kis hajhabbal csillapítva a káoszt... Ehhez a mai álcámhoz azonban éppen ez a fékezetlen gomolygás kell. Meg a vastag, fekete keletes, régi szemüveg. És régin most nem retrót értek, hanem azt hogy: ronda.

– Lilah, gyere az irodámba – invitál Haley, amint belépünk a kis előtérbe, ahonnan két pici, szintúgy dekorálatlan helyiség nyílik.

– Tudom, mire gondolsz – szólal meg Donna. – Miért akarna bárki felkérni minket dekorálni, mikor így nézünk ki? – Szívemből beszél... Ezt látja rajtam, és felnevet. Lerak egy nagy mappát az asztalra. – De azért jók vagyunk, minden látszat ellenére. Alig három hónapja költöztünk ide azzal az elhatározással, hogy egy évig minden pénzt visszaforgatunk a cégbe. – Felsóhajt. – Még kilenc hónap... – Ujjait szerencsekívánón összefűzve rámosolyog Haley-re.

Odalépek a kis faasztalhoz, és átlapozom a portfóliójukat, ami nem semmi. Látom, hogy benéztem a dolgot, mert jobbak, mint gondoltam. Ahogy én, ők is rajonganak az élénk színekért. – Ezek szuperek! – Becsukom a mappájukat, és lerakom mellé a sajátomat a motivációs levelemmel és az ajánlással, amit apa faxolt át aznap éjjel. Kell nekem ez az állás...

Már három hete vagyok itt, ebben a városban, és kétségbeesetten keresgélek valami olyan munkalehetőség után, amely Booker Gatto vagy Seth Prescott közelébe juttat. Megpróbálkoztam már a burger falodával, ahová Gatto járt, de nem volt felvétel. Aztán jelentkeztem a rendőrségnél recepciósnak, de még csak vissza sem hívtak. Elmentem az CserEbédbe is, a

Prescott vezette jótékonyági ebédosztóba, ahol egy rossz modorú vénlány, valami Miss Ethel odavakkantotta, hogy van elég önkéntesük, akik nem akarnak fizetést kapni. Még a kórházba is bementem, hátha van valami kisegítő cucc, mert apa szerint Prescott barátja ott rezidens. Mikor közölték, hogy hat hét fizetetlen betanulás kellene, és amúgy kilenc hónapos a várólistájuk, kissé letörtem. Nehezebb, mint gondoltam, a két biztosítási ügynöknek álcázott, aljas kábszervadász közelébe férközni, akik rátették koszos mancsukat a családi vagyonunkra, s kiénekeltek a sajtót a fivéreim szájából. Mintha a karmám nem engedné, hogy elégtételt vegyek ezen a két mocskos kopón. Apa folytonos nyaggatása sem tett jót a lelkemnek, de aztán rám mosolygott a szerencse, mikor múlt héten ott volt a hirdetés az újságban: „Alkalmi kisegítőt keres a DizájnDili...”

– Ahogy a hirdetésben mondtuk, a Main Street-i új irodakomplex nyilvános tereit kell megcsinálnunk – mondja Haley, miközben a portfóliómat lapozgatja. – Egy Booker Gatto nevű emberé az épület, és ő szeretné szeptembertől bérbe adni az irodákat, addigra kell készen lennünk. – Oldalba böki a hűgát, és rámutat az apa irodájáról készült egyik képre. Donna, aki az életrajzomat olvassa éppen, odapillant, és elmosolyodva néz fel Haley-re. Látom, hogy megfogtam őket.

– A festményeid lenyűgözőek – szólal meg Haley. – Ezeket akár el is adhatnád... – Az egyik olajképre mutat, amit pár éve csináltam. – Gondolom, az édesanyád... Nagyon hasonlítasz rá. Latin származású, ugye?

– Igen, Mexico Cityből jött. Táncosnő volt a családi étteremben, amikor megismerkedett apámmal.

– Gyönyörű – mondja Donna elismerően. – Az én nagyanyám chihuahuai volt. Fiatalon jött át, pincérnőként kezdte, és sok minden volt, mire odáig vitte, hogy egy olasz éttermet nyithatott – kacsint rám nevetve. – Fogadok, hogy anyukád nagyon büszke rád és arra, amit csinálsz. Nagyon tehetséges vagy.

– Meghalt, amikor tízéves voltam, de mindig bátorított, ha álmodoztam. – Elhallgatok, hogy megdörzsöljem a szívem tájékát. Még mindig fáj, ennyi év után is...

– Látom, hogy Párizsban is tanultál. – Rábólintok, de ez nem igaz. Voltam ugyan Franciaországban, és turistaként megcsodáltam a műalkotásokat és az építészetet, de nem végeztem el semmiféle kurzust. Remélhetőleg nem nagyon fognak kutakodni a múltamban egy ilyen kis kaliberű cégnél.

– Mit tartasz a fő erősségeidnek? Mondjuk, mondjál kettőt azon felül, hogy van érzéked a dizájnhoz! – indítványozza Donna a portfóliómra bökve.

– A festés az egyik – vágom rá gondolkodás nélkül. – Imádok festeni. Mindent, portrétól a falig. De komolyan: egy üres falfelület nekem éppen olyan, mint egy nagy, fehér vászon, ami azért rimánkodik, hogy fessenek már rá valami klasszat...

Nevetnek a lelkendezésemen. – Így még sohasem gondoltam ezt végig, de tetszik a hozzáállásod. – Donna leül az asztala mögé. – És mi a másik erősséged?

– Szerintem a szervezés. Szeretem, ha adott a káosz, és azt én egy friss, tiszta térré szelídíthetem – jelentem ki magabiztosan. – Ez olyan felszabadító érzés...

Mielőtt reagálhatnának, megszólal a bejárat csengő. – Rendőrség! Ne mozduljanak! – harsan egy mély férfihang a külső helyiségből. A térdem elgyöngül. Szerencsére egy szék mellett állok; gyorsan lezöttyenek rá.

Vajon honnan tudják, hogy itt vagyok? De mégis mire fel tartóztathatnának le?!

Apa a bátyáim segítségével kábszerhálózatot üzemeltetett Port Fare-ben három évvel ezelőtt. Akkoriban lidércnyomásos életem elől – és öelölle – menekülve alig tudtam valamit a dolgairól. Annyi biztos, hogy rosszul sült el. Apám szerint a testvéreimet a korrupt kopók végezték ki, s most azért vagyok itt, hogy segítsék neki méltó bosszút állni.

A boltívre ugrik a pillantásom, ahol megjelenik Booker Gatto. A gyomrom rögtön összeugrik.

Csak semmi para... Nyugi!!! Szegény szívem úgy verdes, mint egy csapdába esett őzike, szinte fáj – mintha maratont futottam volna... Kicsit kapkodnom kell a levegőt, hogy megnyugodjak végre, de nem nagyon sikerül – pedig készültem erre a pillanatra.

A fotó, amit apa mutatott róla korábban, a valóságosnál előnytelenebbnek mutatta ezt a magas, fekete, szexi pasit. Pajkos vigyorát még ellenállhatatlanabbá teszik a gödröcskék a szája sarkában. A szeme ugyanolyan sötétbarna, mint az enyém. Kék farmert visel, és izmos mellkasán feszülő, sötét-kék pólóján fehér MET betűk hirdetik a Metropolitan biztosítót. Bal vállán kis walkie-talkie adóvevő függ, és borszíjon egy félelmetes Glock pisztoly simul a csípőjéhez. Tenyere úgy pihen a pisztolytartón, mint akinek a fegyverviselés teljesen természetes, hétköznapi dolog. Megint összeugrik a gyomrom. Gyűlölöm a fegyvereket!

– Booker! – szól rá feddően Haley. – Megijesztetted Lilah-t! Eddig ő az egyetlen tehetség, aki jelentkezett az állásra. Tehát inkább segíts nekem, és ne riaszd el, lécci! – És ez a maku-látlan öltözékű, szüziiesen hivatalos fazonú nő ekkor odalép a férfihez, hogy felágaskodva szájon csókolja. Booker az utolsó pillanatban finoman odébb fordítja a fejét, így Haley ajka az arcát éri a szája helyett.

– Elnézést. – Booker felém lép, mire gyorsan az ölemben pihenő kezemre sütöm a pillantásom. Ha ez a fickó csak feleannyira jó zsaru, mint ahogy apa állítja, akkor nagyon óvatosnak kell lennem vele. Lopva beletörölöm izzadt tenyerem a nadrágomba, és mély lélegzetet veszek. Nyugi, Lilah...

– Jól vagy? – kérdezi Donna, és mellém guggol. – Úgy nézel ki, mint aki mindjárt elájul. A kezed is reszket.

Na, gyorsan, bökj ki valamit, biztatom magam. Dreser vagy te is, igazi szélhámos...

– Elnézést, a vércukrom lesett... Gyakran előfordul, amikor nem eszem – kuncogok, de kissé erőltetettnek éreztem. – Egyéni szociális probléma – teszem hozzá, és megigazítom

fekete szemüvegemet. – Bocsánat, ugye, ez nem befolyásolja az esélyeimet? Nagyon kell ez az állás, már három hete próbálkozom hiába...

– Tudod, ugye, hogy ez csak alkalmi megbízás? Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy állandóra felvegyünk bárkit is. Legalábbis még nem... – Haley becsukja a mappáját, és visszaadja. – Kábé egy hónapnyi munkáról volna szó, egyhavi pénzért, de a munka nagyjából nyár végéig húzódna el. Mivel napi elszámolásban fizetnénk, vállalhatsz más alkalmi munkát is közben. Nagyon tehetséges vagy, Lilah. Ha megismerik a munkáidat, annyi megbízásod lesz, hogy csak győzzed!

– Köszönöm. Szóval akkor megkaptam a munkát? – Lécci, lécci, nagyon kell...! Végre megpillantottam a fényt az alagút végén. Végre önálló leszek, kikerülök a felügyelet alól. Nem kell többé játszanom, alakoskodnom... És apa sem fog uralkodni rajtam!

Donna mosolygó üzlettársára pillant. – Akkor úgy tűnik, van egy asszisztensünk, Haley! – bólint a nővére felé.

– Jól dolgozom, nem fogjátok megbánni, ígérem. – Egy mély lélegzetvétel kicsit helyre rakott idegileg.

– Ha tényleg komolyan gondolja, hogy munkát akar, volna egy kis mellékes, ha ti nem bánnátok – jelenti ki Booker.

– Jaj, dehogy... – vágja rá Donna.

Booker az asztalnak dől. Kissé meglágyul az arca, ahogy rám néz. Ha érdekelne, azt mondhatnám, egész emberi. De fura ilyesmit látni egy gyilkos vadállat arcán...

– Van egy jó barátom, Dr. Cole Colter, akinek egy rom az irodája. Nem kéne bele túl sok munkát fektetni, mert nagyon kicsi. Valójában egy kis rendszerezés kéne a cuccainak. Talán pár fiókos szekrény, egy jobban kihasználható íróasztal. Ez is menne?

– Még hogy menne...? Ez az erőssége! Tessék, nézd meg – nyújtja felé a portfóliómat Donna még mielőtt közbeavatkozhatnék. Ha Booker meglátja az apa irodájáról készült képeimet, akkor végem. Apa mondta, hogy Gatto és a csapata

három éve átfésülték azt a helyet. Felállok hát, kiveszem a kezéből a mappát, és fellapozom – a karibi lakásunkat keresem, mert egyedül erre nem tette rá a kezét a kormányzat a fivérem halála után. Apa azóta eladta, mert nagyon kellett a pénz. Megmutatom a nappalit és a dolgozót, amit én alakítottam ki.

– Ért hozzá – állapítja meg Booker, miután szemügyre veszi a fotókat. Aztán mozdul a keze, hogy lapozzon, s bennem megáll az ütő.

– Gatto kapitány, tíz kettő... – reccsen ekkor egy férfihang a walkie-talkie-ban.

Bokker homlokráncolva nyúl a gombhoz, és lenyomja. – És ugyan miért kéne visszamennem a kapitányságra? Végignyomtam a huszonnégy órát... Most hazamegyek aludni. – Közben felém nyújtja a portfóliómat.

– Negatív – folytatja a hang. – Nem írta alá a jelentéseit. – Mintha a diszpécser hangjába némi derűtség vegyülne, de erre nem mernék megesküdni.

Booker felnyög. – Akkor hamisítsd alá a nevemet – morogja fejcsóválva. – Egy óra múlva ott vagyok, csak el kell intéznom valamit – mondja bele az adóévőbe.

– Tíz-négy...

Booker megdörzsöli az arcát, aztán elővesz egy kulcscsomót. – Tessék. Ezzel be tudtok menni az épület összes helyiségébe. – Donna kinyújtott kezébe ejti a kulcsokat. – Áll még a terv, hogy holnap reggel kezdtek?

– Hogyne, különösen most, hogy itt van Lilah. – Donna az asztalához lép, és bedobja a kulcsokat a felső fiókba. – Hét-főig szabad vagy, Lilah. – Bólintok.

– Ha érdeklí a meló, amit említettem az előbb, az a kórházban van – fordul hozzám Booker.

– Megbízást ad anélkül, hogy megnézné a többi munkámat is? – kérdezem kissé meglepett arcot vágva.

– Ha Donna és Haley megbíznak magában, akkor én is megbízom – mosolyog. – De figyelmeztetem: a hely kész káosz. Biztos, hogy meg akar vele küzdeni? – Teljes szívemből

nemet szeretnék mondani, de nem tehetem. Először is, kell a pénz. Másodszor, ha ez a Dr. Cole Bookernek a barátja, akkor kicsit könnyebb lesz végrehajtani a tervemet, hogy a zsarukhoz közelebb férkőzve elnyerjem a bizalmukat.

– De Booker, először nekünk kellene Lilah – szögezi le Haley határozottan.

– Nem gond – bólint a férfi. – Most átbballagunk, és ha úgy dönt, hogy elvállalja, akkor a ti munkáitokhoz fogjuk azt a dolgot igazítani. Rendben?

– Remek, köszönöm! – Úgy vigyorgok, mint a vadalma.

Ekkor Booker szeme elkeskenyedik, és töprengve néz rám.

– Nem találkoztunk már valahol? Olyan ismerősnek tűnik...

– Nem hinném – rázom a fejem. – De olyan arcom van, folyton összekevernek valakivel. Már megszoktam. – Felállok, a mappát a hónom alá veszem, és jól magamhoz szorítom.

– Ja, nyilván. – Booker Haley-hez fordul. – Köszönöm még egyszer. Akkor hétfőn találkozunk. – Átmasírozik a boltív alatt, és visszaszól a válla fölött nekem: – Jön, Lilah?

Donnához és Haley-hez fordulok. – Menj csak – biztat Haley. – Majd kitöltjük a papírokat, és elmondjuk a menetrendet hétfőn. Gyere délben, jó? Megfelel?

– Persze, és még egyszer köszönöm! Fogalmatok sincs, mennyit jelent ez nekem. – Felkapom a válltáskámat, és Booker után ügetek. Éppen az én narancssárga Bogaram mögé parkolta a rendőrkocsit.

– Akkor követem – szólok neki oda, és bedobom a mappát a kocsiba, miközben Booker a rendőrautóhoz lép. Már jön is vissza, mielőtt még beszállhatnék a kocsimba, kezében egy kis uzsonnászacsiskóval.

– Szereti a pastramis szendvicset? – Odanyújtja a zacskót. – Nem szeretném, ha elájulna. – Kissé értetlenül bámulok fel rá. – Tudja, a vércukor... – Az iroda felé int, ahonnan kijöttünk.

– Ja, értem, köszönöm. – Elképedve elveszem a szendvicset. Booker Gatto sajnos nehezebb eset lesz, mint gondoltam...

A szendvics isteni, és én szégyellem, mennyire ízlik. Ha nem lennék ennyire éhes, simán visszautasítom.

Aztán haladok a kocsival Booker nyomában; míg átszeljük a várost a Port Fare-i kórházba vezető úton, végig azon vagyok, hogy ne veszítsem el a nyugalمامat. – Nem szabad kiengedned a kezedből az irányítást, kisanyám – bátorítom magam.

A hatemeletes kórház mindkét oldalra hosszan elnyúlik. Booker meg én leállítjuk a kocsikat a vendégparkolóban, és elindulunk a főbejárat felé. A mappámat a hónom alatt szorongatom – a kocsiban akartam hagyni, de Booker azt mondta, hozzam. A bejáratí üvegajtó automatikusan kinyílik előttünk, ahogy odaérünk.

Belépve kissé hátrahökölök; ez a borzasztó fertőtlenítőszag... Már el is felejtettem, hogy minden kórház ilyen szörnyen bűzlik. A szag előhossa az emlékeket, a régieket és az újabbakat is, pedig azt hittem, jól mélyre temettem őket magamban... Mindazt felidézte, amit elvesztettem. Na, ez nehezebb lesz, mint gondoltam...

– Minden rendben? – Booker megfogja a könyökömet.

Gyorsan bólintok, és fecsegni kezdek a lift felé menet: – Szóval a barátjának van valami elképzelése, mit szeretne? Milyen stílust? – Reméltem, hogy az emlékek nem törnek föl túl hevesen.

Booker megnyomja a FÖL gombot, mire az acélajtó halk csikorgással kettéválik. – Mármint hogy Cole-nak van-e stílusa...? Hm... – Booker elfojt egy vigyort, ahogy belépünk a liftbe. Megnyomja a harmadik emelet gombját. – Hát, ha a totális kupleráj stílus, akkor az az övé! – nevet. – Cole igazság szerint a legnagyobb és nagyszerűbb ember, akivel valaha összehozott a jó sorsom. A rendre való képessége – vagyis inkább ennek a hiánya talán az egyetlen rossz tulajdonsága. – Ahogy fejcsóválva folytatja a dicshimnusz, az irigységnek éppen csak a leghalványabb árnyalata keveredik a hangjába: – Egy csöppnyi rosszindulat sincs a pasasban. Mindenkit ártatlannak gon-

dol, amíg csak lehet, és soha, de soha nem lép át bizonyos határokat. – Értetlen képet vághatok, mert Booker megint felnevet. – Nem viccelek! Cole a legszabálytisztelőbb ember, aki létezik, még csak egy parkolási bírságot sem gyűjtött be soha, nemhogy gyorshajtásit vagy más effélét. Ez a fickó egy szent, én mondom.

– Aha. Nem nagyon bírom a tökéletes pasikat. Ezekről az embernek kisebbrendűségi érzése támad. – Idegesen simítgatom a hajam megint, mert úgy érzem, tűrhetetlenül boglyas, szanaszét áll.

– Na hát, talán egy picit túloztam... – tompít Booker. A lift megáll, az ajtó felnyílik. A hátam közepére teszi a kezét, úgy irányít kifelé. Minden önuralmamra szükségem van, nehogy odébb ugorjak. Végigfut rajtam a hideg, megborzongok.

– Mintha kicsit hideg volna itt, nem? – próbálom kimagyarázni ösztönös reakciómat, hátha megérezte.

– Lehet... – mondja, és valahogy furán méreget.

Ideje kézbe venni az irányítást... – Mit mondott Cole-ról?

– Ó, igen... A fickónak semmi érzéke a rendszerezéshez, de isteni doki, tényleg, csak éppen nem tud rendet tartani maga körül. Egy hónapja léptették elő, de az új irodája még mindig merő káosz. – Booker jobbra mutat. Megállunk a második ajtó előtt. – Ja, és mellesleg hihetetlenül kétbalkezes...

– Kaotikus és kétbalkezes, ez csöppet sem rossz – jegyzem meg, miközben Booker a kilincs felé nyúl.

– Persze, így van. Viccen kívül, Cole a legtisztább szívű ember, akit ismerek. Akár Teréz anyja is szülhette volna... Arra indítja az embert, hogy jobbá akarjon válni, ha érti...

– Szerencsés, hogy ilyen jó barátja van – csúszik ki a számon őszintén. Annyira nyílt a tekintete, olyan rajongással beszél erről az orvostól, hogy kétség sem fér ahhoz, mennyire jóban van „Mr. Kétbalkézzel”.

– Dehogy, nekem van szerencsém vele. – Booker nagyot lök a beszorult ajtón. – Ez mindig beragad. Talán meg tudná ezt is igazítani, amikor dolgozik a szobán, nem? – A vállával

is meg kell taszítania, hogy kinyíljon. Booker majdnem beesik a szobába, miközben megfogja az ajtót, nehogy a falnak vágódjon.

A háttal álló, magas férfi kék orvosi egyenruhájában felénk fordul, két kezét hátrakapja, mint egy büntudatos gyerek, akit rajtakaptak, hogy benyúlt a lekvárosbödönbe. Fölpillantok rá, és már nyitnám a szám, hogy bemutatkozzam, de nem jön ki hang a torkomon. A legelképesztőbb sötétkéek szempár néz rám, ilyet még sohasem láttam. Booker nem mondta, hogy Mr. Kétbalkéz ilyen lélegzetelállítóan jóképű...

*M*icsoda időzítés... Naná, hogy Booker pont most jön. Talán nem veszi észre... Hangosan sóhajtok. Kit csapok be valójában? Naná, hogy észrevette. A gézlapot szorosan a könyökökre nyomom, a hátam mögött.

– Hahó, Doki. – Booker beviharzik, a szokásos vigyorával. Észrevette... – Na, mit dugdosol a hátad mögött? Ajándék lesz? Nekem? – ingerkedik. – Ha virág, remélem, dália. Tudod, allergiás vagyok a rózsára! – A törékeny, barna lányka, aki vele jött, összehúzott szemöldökkel pillog föl rá. A vastag, fekete szemüveg alatt is feltűnő a meleg, barna szempár... Heleske, de nagyon fiatal. Tizenhat, talán tizenhét lehet...

– Mi járatban errefelé, Book? Megint meglőtted magad? – vigyorgok, Booker felnevet.

– Nem, ma nem. Viszont végre kitaláltam, mit kapsz tőlem ajándékba az előléptetésed tiszteletére. – A lányra mutat.

– Húha, nőt kapok? Nem hinném, hogy ez törvényes. Mellesleg kissé fiatal, nem gondolod? – A lány kuncog. Tetszik a hangja.

– Jó volt, Doki. Végre ragad rád valami a humoromból. – Beljebb lép, én meg fél lépést hátra, hogy elférjünk.

– Szeretném megbízni őt azzal, hogy vágjon rendet ebben a káoszban – mutat a papírhalmokra, jegyzetlapokra, amelyek

elfoglalják... nos igen, az összes sarkot. – Lilah-nak hívják, alkalmi dekoratőr a DizájnDiliseknél. – Látva bamba képemet, folytatja: – Jaj, hát a lakberendező csapat, akiket felbéreltem, hogy csinálják meg az új irodaházamat. Sose figyelsz rám, már azt kezdem gondolni, hogy nem is számítok. – Színpadiasan felsóhajt.

Tényleg, már emlékszem. Említette Haley-t. Párszor randiztak, de mikor az én kedves barátom azt érezte, hogy egyenlőtlen a felállás, a lány jobban ragaszkodik hozzá, mint fordítva, szakított vele. Aztán lelkiifurdalásában felkérte a munkára.

– Nem kéne másnak foglalkoznia az én zűrzavarommal, megoldom. Egyszerűen csak nem volt még időm rendezkedni, az új posztal annyi baj jár, egyik gond jön a másik után, és már annyi pirulát vettem be fejfájás ellen, hogy legjobb volna beszállni részvényesnek a gyógyszergyárba, hogy visszajöjjön valamennyi az árából... – Megdörgölöm a halántékomat, mert ma sem vagyok feszültségmentes, érzem a homlokomon már egy ideje. – Amúgy ez nem egyemberes munka, és nem akarhatom, hogy a kis hölgy kimaradozzon emiatt az iskolából. Már elnézést – fordulok Lilah-hoz.

– Na, hát éppen erről beszéltem, Doki! – csap le Booker rám, és lezöttyen az íróasztalom csücskére. – Napi huszonegyben dolgozol. Nézz csak körül! Éppen neked ne volna szükséged segítségre?!

Megadóan emelem fel a kezem. – Jó, rendben, elismerem, segítségre szorulok. De saját védelmemben hamarosan rendezem a soraimat, csökkentek a munkaóráimon.

– Ne áltasd magad, nem szállhatsz szembe a természetteddel! – tromfol le Booker. – Majd akkor csökkented a munkaóráidat, amikor én. Na, ne vacakolj, lendítsünk kicsit a gazdaságon, adj ennek a szegény kislánynak munkát!

– Gondolod, hogy befejezed még a sulikezdés előtt? Hány éves is vagy? – firtatom.

– Már nem vagyok iskolás, én... – kezdi a lány, de megjeleNIK a tűzrőlpattant Nathalie, az éles nyelvű szösze nővér,

köpenyén kis himzett koreai zászlócskákkal. Kezében kötszer, olló. – Na lássuk, Cole... Hoztam... – Megáll, ahogy meglátja a vendégeimet. – Ó, bocsánat. Nem akartam zavarni.

– Szia, Nathalie. Cole megint megsebezte magát? – mutat Booker a segélycsomagra.

– Igen, de nem az ő hibája volt. – Nathalie mellém lép, és megragadja a karomat, kénytelen vagyok engedelmeskedni, bár érzem, hogy kivörösödik a fülem. – Egy nyuggernek akart segíteni. – Felmosolyog rám, és megigazítja a gézlapot a seben, amit én nyomtam rá.

– Ó, jaj. Hogy csinálta ezt a mi kis hősünk? – grimaszol Booker galádul.

– Nem vagyok hős, semmit nem csináltam – tiltakozom, előhúszom az asztal alá tolt széket, és rárogyok. Jaj, hagyjuk már ezt az egészet...

– Méghogy semmit...?! – Nathalie bedörgöl antibiotikumos krémmel, és be nem áll a szája. – A kávézóban voltunk, sorban álltunk, mikor egy kis ősz hajú néni kibillent, mint aki el akar ájulni. Cole meg rögtön odaugrott, hogy elkapja. – Nathalie úgy ragyog rám, mint egy mosolygósra suvickolt alma.

Már nagyon szeretnék témát váltani. – És mi van a legkisebb kölyökkel, Nathalie? Már biztosan jár, nem igaz?

– Igen, Nathalie, feltétlenül számolj be a kis Gabe fejlődéséről, de előbb fejezd be, amibe belekezdte Cole-ról! – Naná, hogy Booker nem engedi, hogy témát váltsak.

– Nos, ahogy mondtam, odaugrott, hogy elkapja, közben a tálcájáról lezúgott minden, ő belelépett, és legalább három métert korcsolyázott, mielőtt elvágódott volna. – Közben a nővér háromszor körbetekeri rajtam a ragasztószalagot. Igen, kész vagyok, szó szerint. Kivégezve...

– Szóval, azt mondd, hogy ez a mi kis ballábas balett-táncosunk egyenesen nekicsúszott szegény öreg hölgynek? – néz Booker reménykedve Nathalie-ra.

– Azt nem, de azért juttatott némi eperzselét a néni nad-rágjára. Hát nem volt túl boldog szegény... – Nathalie a köt-szermaradékot bevágja a szemetesbe.

– Ó, a kis hálátlan! Pedig a mi dokink csak meg akarta menteni az életét. – Hát igen, Booker az Booker... Sosem ha-zudtolja meg önmagát...

– Nos, nem igazán volt baja, mint kiderült. Nem akart el-ájulni, csak odahajolt a barátnőjéhez, hogy meséljen valamit, ezt értelmezte félre Cole. – Nathalie rendes, próbál megvé-deni...

– Jó hangos volt a hölgy, főként a zselé után... – teszem hozzá önkritikusan, mire a kislány hátravetett fejfelé kacag. Za-varomban én is vigyorgok; így utólag elmesélve sokkal vicce-sebbnek tűnik a sztori, mint amilyen volt...

– Így már jó – paskolja meg a nővér túlméretezett alkotá-sát. – Mennem kell. – Nathalie búcsút intve kilibben a szo-bámból.

– Na hát, kétbalkezes, kétballábás barátom, hogy döntesz? Elfogadod ezt a Lilah nevű ajándékomat, vagy szívtelenül, egy fillér nélkül kiadod az útját? Komolyan – nézz rá: itt ez az ár-tatlan, édes kis arc... – Teátrálisan Lilah felé mutat. – Kölyök, vágj szomorú képet! Biztosan tudod, hogy kell megpuhítani a szíveket...

Lilah lebiggyeszteti az ajkát. – Nincs mit ennem, és egy ilyen munka megoldaná a gondjaimat egy életre... Kerülne étel az asztalomra és fedél szegény, árva fejem fölé... – Hú, a végén még szipog is egy kicsit...!

– Ó, remek, megállsz a lábadon nélkülem is! – kunkorodik Booker szája széle felfelé.

– Gatto... – recsen meg a walkie-talkie.

Booker megnyomja a fekete gombot a készülék oldalán. – Sajnálom, de Booker Gatto különleges ügynök, szolgálaton kívül van. Kérem, keresse holnap.

– Booker, ne csináld, Sandy vagyok a diszpécserközpont-ból, a villanyszerelő keres. Azt mondja, egész reggel üldözött,

de nem hívtad vissza. Szerinte vészhelyzet van. Kapcsolhatom?

Booker hátravetett fejjel felnyög. Bosszús. Tavaly nyáron megvett egy lerobbant belvárosi irodaépületet, és már egy éve újítgatja fel, hogy aztán bérlőknek adhassa ki. Két hónappal ezelőttig minden simán ment, mint a karikacsapás. Azóta viszont egyik gond éri a másikat.

– Kösz, Sandy. Kapcsold.

– Üdv, Booker, elnézést, hogy munka közben zavarom – mentegetődzik egy férfihang.

– Nem baj, Billy, csak éppen le volt halkítva a telefonom, mert egész éjjel akcióban voltam. – Book beletúr a hajába; fáradtnak látszik. Az utóbbi két év eléggé megviselte, tudom. Booker előhúzza a mobiltelefonját, és meredten bámul a kijelzőre. 27 nem fogadott hívás! – formálja felém némán a szavakat.

– Az elektromos hálózat elbukta a műszaki átvételt. A rendszer felét ki kell tépni, és újravezetni. Úgyhogy a dekoratőrök, akiket béreltél, még legalább három hétig nem jöhetnek.

Booker kirobog a folyosóra, hogy ott folytassa a társalgást. Egyedül maradunk Lilah-val. Ócska székemről majdnem leesem, ahogy idegességemben hátrahajlok. Gyorsan korrigálok, és inkább felállok, talán abból nem lesz nagyobb baj. Mármint ha egyhelyben maradok... És nem mozdulok. Különben könnyen leverhetek valamit.

– Szóval, Lilah, mit gondolsz, lehet ebből a szobából valamit csinálni? – Ing-nadrágos orvosi egyenruhám, ahogy én hívom: dokingom, zsebébe mélyesztem a kezem. Lazának próbálok tűnni, mint aki csak úgy természetesen nekitámaszkodik az íróasztalának. Persze, lehet, hogy szimplán idiótának tűnök...

– Semmi sem lehetetlen, Cole, csak nyitottnak kell lenni – mosolyog a lány. Húha, nagyon szép a mosolya. – Szólíthatlak Cole-nak?

– I-igen, hogyne. – Kicsit kihúzom magam, ahogy mellém lép.

– Úgy látom, Bookerrel jóban vagytok, nem? – Megint az a mosoly... Miért ruház fel a Teremtő egy gyerekklányt ilyen őrzítő mosollyal?! Talán jobb lesz, ha csak a szemét nézem... Túl fiatal...

– Booker és én jó pár éve vagyunk barátok. Talán ő a legjobb barátom. Ő és Seth Prescott, hogy pontos legyek. – Rám tört, hogy muszáj kicsit igazgatnom a dokingom felső részén, azaz a dokingemen (haha). – A University of Reginára jártam, akkor költöztem ide, Port Fare-be, Sethtel kémiára jártunk együtt. Ő mutatott be Bookernek, és azóta barátok vagyunk. A három muskétás...

Jézusom, nem hiszem el, hogy ezt mondtam! Kuss, Cole! Nem igaz, hogy ez a kislány kihozza belőlem a gátlásos kamaszt, aki úgy hebeg-habog összevissza, mintha az első randiján lenne... A barna szemek kissé el is keskenyednek erre a béna muskétázásra. Megalázó egy helyzet...

– Hm, szeretnék találkozni ezzel a Seth Prescotttal is. Ha csak fele olyan jóképű, mint te és Booker, a három muskétás az itteni nők bálványa lehet. Talán még a férjezetté is...

Ez a nyers őszinteség kissé meglep. – Hát, ööö, Seth valójában vőlegény. Két héten belül megházasodik. – Úgy érzem, nem ártana egy kis távolságot tartanom ezzel a flörtölő kölyökmacskával, ezért próbálom magam odébb navigálni a szobában, amely ugyan kicsi, de a kis távolság is több a semminél...

– Nos, akkor talán rád és Bookerre kellene koncentrálnom – jelenti ki, és megint felvillan az a szívtipró mosoly. Tényleg nem akarok odanézni, de hát én is csak emberből vagyok, nem meg.

– Mi az elképzelésed, mit tudsz kihozni ebből a lyukból? – Az iratszekrénynek támaszkodom, de elfelejtem, hogy üres. Elkezd billegni, de szerencsére nem borul fel. Lilah a szája elé kapja a kezét, úgy kuncog.

– Remélem, szereted a színes dolgokat, mert ide nagyon kellene egy-két szín... – pillant körbe.

– Szín? Milyen szín?

A fal felé fordulva mutogat. – A hátsó falat sötét burgundivörösre venném, és kis fekete átsimítással a legvégén bőrszerű hatást lehetne kelteni, olyan gazdag, kifinomult luxusfiltinget... – magyarázza.

– Fekete és burgundivörös...? Hát, nem is tudom. Én eddig kábé csak drappban gondolkoztam... – Te jó ég, ki tudja, milyen extravagáns ízlése van a kiscsajnak... Kit szabadított rám Booker?!

– Nem bízol bennem? Tessék, nézz bele a portfóliómba. – Egy bőrmappát nyújt felém.

Most megállok, hogy a mosolyát nézegessem, és belememrülök a fotókba. Igen, tehetsége az van a gyerekeknek, ez kétségtelen. Minden egyes kép jobb, mint az előző. És irodákat éppúgy csinált, mint lakást. – Mióta tervezel?

– Már a gimiben elkezdtem. Például... – mutat egy meleg, barátságos hangulatú nappalira. – ... ez volt az első munkám. – Hátrébb lapoz. – Ez meg a „végzős”. – Szemügyre veszem a világos, színes, könyvekkel teli szobát. A sarokban egy hatalmas, rózsaszín játékkastély, körülötte kék és ugyancsak rózsaszín babzsákfotelek.

– Hogyhogy „végzős”?

– A sulis az utolsó évesektől 20 óra önkéntes munkát követelt meg. Én a helyi könyvtárba jártam, és velük együtt hoztam létre a meseolvasó sarkot. Nagy durranás volt – ragyog büszkén, és joggal.

– Ez nem semmi, Lilah!

Booker visszajön, az arca feszült. – Már kezdem azt hinni, hogy egy elátkozott kastélyt vettem...

– Annyira rossz a helyzet? – érdeklődöm, miközben Lilah kiveszi a kezemből a mappát.

– Elegem van ennek az államnak a nevetséges építési előírásaiból, el fogok költözni. – Megdörgöli az állát, és fenyegetően néz, de tudom, hogy sosem hagyná itt Port Fare-t – vagyis Sehtet, Maggie-t és engem, mert mi vagyunk a családja. És ha

valamit Booker megbecsül, az a család. Nem, soha nem menne el innen...

– Nem akarok most ezzel foglalkozni. Elfáradtam – néz rám, aztán a lányhoz fordul: – Lilah, szóltam Donnának és Haley-nek, hogy legalább három hetet csúszik a projekt, és Donna azt üzeni, sajnálja, és reméli, nem szállsz azért ki. Majd felhív hétfőn. – Lilah bólint. – No, akkor rajtad a világ szeme, te rosszul öltözött fickó...

– Mi a baj az én doking... Na, mindegy, hagyjuk. – Óvatosan leteszem magam a roskatag székembe, és intek neki, hogy folytassa.

–Tényleg szeretném megcsináltatni a szobádat, Cole! Lilah nagyon jó, legalábbis a fotókból ítélve, meg amit Haley-től hallottam az imént a telefonban. Szerintem jól jársz, ha hagyod, hogy egy kis életet leheljen ebbe a papírraktárba. Hé! Hagynád, hogy szegényke koldulni kényszerüljön Port Fare utcáin?!

– Nem kétlem, hogy milyen eredménnyel járna, ha odaállna... – Lilah nagy, bánatos őzikeszemekkel bámul rám, és Booker szavait illusztrálандó megjátssza a megtört szívet, majd színpadiasan lehajtja a fejét, mint akit éppen lesújt a sors keze.

Booker röhög. – Ó, igen! Nagyon jó...!

És szép, és kacér, és fiatal, teszem hozzá gondolatban.

Már pattan is fel a feje, fülig érő mosoly... – Ó, köszí, az apukámtól örököltem...

– Akkor jó volna, ha időben figyelmeztetnél, mielőtt véletlenül üzleti viszonyba keverednék a kedves apukával – kivéve persze, ha nekem dolgozna... – lő vissza Booker.

– Oké, szólok – feleli Lilah vitorán.

– Szóval, mit mondasz, barátom? Kegyeskedsz elfogadni szerény ajándékmat? – nógat Booker egy buldog szívósságával.

Picit gondolkoznom kell. Ha nemet mondok, addig fog a nyakamra járni, míg be nem adom a derekam. És igaza

van: ezt az odút én nem vagyok képes megszerezni egyedül. Fogalmam sem volna, hol is kezdjem...

– Rendben. Vágjunk bele!

Lilah arca felragyog. – Szuper! A hétvégén megrajzolom, aztán elhozom, hogy egyeztessük! Dolgozol hétfőn? – néz rám várakozón, és közben szorosan magához öleli a mappáját, mintha kapaszkodna bele.

– Hétfő, kedd, szerda és a többi... Lilah, az a helyzet, hogy bármikor jössz, Cole-t itt fogod találni – válaszol helyettem Booker.

– Szuper. Különleges kívánság...? Modernet szeretnél, vagy elegáns irodát, netán kifinomult belvárosi stílust...?

Úgy mondja, mintha halvány fogalmam volna bármelyikről... – Kell egy íróasztal, némi polc meg egy-két iratszekrény. A többit rád bíznom.

Ha valaki most látná először Lilah helyes kis arcát, azt hinné, éppen megnyerte a lottón a főnyereményt. Sajnos, eszembe jut, amit az imént mondott a színekről. – Ja, és a burgundivörös kizárva. – A ragyogás rögtön kihuny az arcán, de engedelmesen bólint.

– Gyere, Lilah, elkísérlek a kocsidig, és addig megbeszéljük a költségvetést.

Lilah megy Booker után; a mappát még mindig szorongatja...

– Jesszusom, mibe keveredtem – nyögöm félhangosan, és a tenyerembe temetem az arcom.

– Nagyvonalú vagy, Booker – térek át én is a tegezésre most már kissé felbátorodva. – Ennyiből gyakorlatilag fel tudnám újítani a fél kórházat! – A hátsó ülésre csúsztatom a mappámat, és rázárom az ajtót. Elhatározom, hogy amint hazaérek, az apa irodáját dokumentáló képeket azonnal összetépem. Nem kockáztathatom meg a lebukást, márpedig ha Gatto meglátja ezeket...

– Cole abban az odúban él – ott lakik, táplálkozik, lélegzik napi 24 órában. Azt szeretném, ha tényleg az otthona lehetne, afféle nyugodt kis sziget, ahová visszavonulhat a napi stresszből.

– Meglep, hogy ennyi pénzt akarsz rám bízni. Még csak nem is ismersz! Ennyiből egy cirkuszi poronddá is alakíthatnám azt a kis lyukat... – Kezem összefonva nekidőlök a kocsinak.

Booker mulat az aggodalmamon: – Elfelejtet, hogy Haley ajánlott, méghozzá nagyon melegen. Őt már száz éve ismerem. Nem az a fajta, aki csak úgy szórja a dicséretet. – Előhúzza a mobilját, és elém tartja a kijelzőt Haley üzenetével.

– „Csinoska, ugye?” ... – kezdem hangosan olvasni, de abahagyom, és kérdően pillantok rá, hogy folytassam-e.

– Ezt átugorhatod. Egy pár sorral lejjebb érdekes. – A távolba réved, a kulcsát babrálja.

Folytatom: – „Lilah jó. Túl jó. Gyorsan állapodj meg vele, mert fel fogják kapni, és akkor az ára felmegy az égbe. Hívj később. Hiányollak a...”

Booker kiveszi a kezemből a telefont. – Na, csak a véleményét akartam, hogy lásd. – Visszatuszkolja a mobilt a nadrágzsebébe. – Persze, akarom látni a vázlatokat. És igazad van, nem ismerlek. Én személy szerint pártolnám a cirkuszi ötletedet is, mert Cole-nak jó volna, de félek, a kórházvezetés nem díjazná túlságosan...

– Oké, egy-null neked. Itt akarsz lenni, amikor hozom a rajzokat Cole-nak? Nekem az is fontos, hogy Cole jól érezze majd magát az új dizájnban. – Booker egyetértően bólint. – Van valaki az életében, aki fontos neki? Aki beleszólhat a dolgba?

Booker biztatóan vigyorog. – Nincs, már jó ideje nincs. Talán már évek óta nem is randizott...

– Talán homo? – vetem fel, bár hihetetlennek tartom, hogy egy ilyen szexi pasi után ne döglene a város összes nője.

– Hát, ha csak azt vesszük, hogy majdnem idegösszeomlást kapott a közeledben, már abból is nyilvánvaló, hogy nem. – Booker a kezét nyújtja. – Akkor állapodjunk meg: ne törd össze a szívét, Lilah, Cole nagyon rendes srác, nem érdemli meg.

Mosollyal nyugtázom, és kezet rázunk: – Rendben. – Booker már indulna, mikor hirtelen eszembe jut, hogy miért is jöttem ide, Port Fare-be. – Bocs, várj egy kicsit, kérdeznék valamit. Van egy kis megtakarításom a bankban, amit szeretnék befektetni, mert nincs sok értelme ennyi kamat mellett a bankban tartogatni, nem igaz? – Booker helyeslően bólint. – De annyi a maffiózó, aki szabadon garázdálkodik, nem tudom, kiből bízhatok meg. Miután te zsaru vagy, gondoltam, talán tudnál megbízható embert ajánlani, akivel megbeszélhetném a dolgot.

– Naná, hogy... Írok egy listát, és hétfőre elhozom, oké? – Pillanatnyi gondolkodás után hozzáfűzi: – Ha végeztünk ezzel

a munkával, majd megmutatom a befektetési portfóliómat, ha érdekel. Láthatod, mit csináltam, meg a hozamokat. Talán akkor tisztább lesz a kép, jobban el tudod dönteni, mit szeretnél.

Talált, sülyyedt! Pontosan ezt akartam! Saját, privát infót – Bookertől. Apa tudni akarja, hol bankol, milyen hitelkártyákat használ, és minden követ meg fog mozgatni, hogy megszerezze Gatto biztosítási számát. Apa nem cicózik, halad előre, mint a dömper... ahogy szokott. És megszerzi, amit akar. Mint mindig...

– Köszí szépen! Ez nagy segítség lenne! – Hálás mosolyt villantok rá, és beszálok a kocsimba.

Fura érzés fog el a lakásom felé menet. Eredetileg arra készültem, hogy egy szívtelen, korrupt kopóval fogok találkozni, mert apa ilyennek festette le. Valami nem stimmel itt. Inkább az ellenkezője igaz. Apa már sokszor hazudott nekem, ez tény. Lehet, hogy most sem egészen úgy állnak a dolgok, ahogy elmondta?! Hogy nem az és nem úgy történt három évvel ezelőtt...?

Nem értem.... Fejcsóválva leparkolok egy fa alá, és bemegek a lakásba. Nem vagyok hozzászokva a keleti part parájához, nekem itt túl sűrű a levegő... Már alig várom, hogy a lakásba érve lerogyhassak a klíma elé. Elhúzom a faszéket a konyhaasztaltól, és az ablakhoz rakom, mert ide van beszerelve a készülék. A legmagasabb fokozatra kapcsolom, s a hűvös légáram jólesően bombázza nyirkos bőrömet. Ekkor megszólal a mobilom, kényszerűen rövidre szabva az élvezetet. Nagy sóhajjal fogadom a hívást.

– Remélem, jó híreid vannak a számomra, hercegnő – szólal meg apa ziháló hangja.

– Hahó, apa, igen, nagyon jó híreim vannak! Éppen ma szereztem munkát Gattónál. – Sajnálkozva halkítom lejjebb a telefont, hogy halljam az apám hangját. Gyakran elfogja egy-egy köhögőroham, és akkor végképp nehezen érteni. Emphysémája, vagyis tüdőtágulata van, az orvosok hat hetet

adtak neki. Három évvel ezelőtt. Az utóbbi két hónap borzalmas volt. Talált is egy klinikát Svájcban, ahol állítólag remekül gyógyítják ezt a betegséget; most már csak ebben reménykedhetünk.

– Ne vesztegesd az időt – szörcsög tovább apa. – Rátésem holnap a pénzt a számládra. Igyekezz, legyen eredmény, de hamar, Delilah. Nemsokára elmegyek a klinikára. A kezelés után meg rögtön Port Fare-be, hogy bevégezzem a dolgot.

– Dolgozhatok egész nyáron, ugye? Nem siettethetem a dolgokat. Különböznék gyanakodni kezdenének. Ma láttam Bookert. Nagyon penge ám! – Kibújok a cipőmből, és bemelegyek a fürdőbe egy hajpántért.

– Csak azt tesszük, amit nagyon muszáj, hercegnő. Már alig van pénzünk. A klinika nagyon drága. – Na, máris megkaptam az eligazítást...

– Azt ígérted, hogy szeptemberig csinálhatom.

– Meglátjuk, Delilah. Kezdd el megdolgozni a két zsarut. Kellenek a személyes adatok, különösen Gatto biztosítási száma. – Erőt vesz rajta megint a köhögés, ahogy kinyögdécseli: – Mennem kell, hercegnő. És nehogy megint átvágj...

Ezzel lerakja. Leülök a kád szélére, elfog a hányinger. Tudom előre, mi lesz, ha lefekszem aludni. Jönnek a lidérces álmok. Három évre megszabadultam tőlük, de amióta visszajöttem Mexikóból, megint kínoznak. Apa... Valahogy mindig ő indítja be ezeket. Legalábbis azóta, hogy a perverz, beteg állat bátyám, Alan halott. Még mindig küzdenem kell keményen az ő emléke meg annak a bizonyos napnak az emléke ellen...

Langyos vizet töltök a kádba; kis levendulát teszek egy tűllzsákba, és a zsákocskával együtt belemerülök a teli kád nyugalmaiba. Hagyom, hogy átjárja a tudómet a gyógynövény aromája, és várom a lazulást. Hogy a csudába engedhettem, hogy ilyen zűrzavarrá váljon az életem...? Ha anyám tudná, mire vállalkoztam, forogna a sírjában. Becsúszom a víz alá, s addig maradok, míg úgy érzem, mindjárt kiszakad a tudóm. Nagy loccsanással feljövök.

Muszáj segítenem apának. Nincs más választásom. Amint bevégezte a bosszúját, megszabadulok tőle, és onnantól úgy élhetem az életemet, ahogy csak akarom. – Egy kis keménység – suttogom magam elé nedves szájjal. És egyébként is, csak azt veszem vissza, amit ezek elloptak apától, nem?

Megint, utoljára ellenőrzöm a mappám tartalmát, és belépek a kórház épületébe. Izgulok, vajon mit fog Cole szólni...? Az apa megsegítésére szőtt tervemet is kissé átdolgoztam: ha Prescott és Gatto a legjobb barátai Cole-nak, akkor sokkal egyszerűbb lesz az életükbe furakodni úgy, hogy Cole barát-nője vagyok, s nem csak Gatto alkalmazottja. Amúgy sem járok senkivel már egy jó ideje. Cole nem veszélyes, nem fogok beleszeretni. Én a hozzám hasonlóan kissé őrült és vad fickókat szeretem, és amennyire láttam, Cole elég távol áll tőlem ebből a szempontból. Megbízható, becsületes, kissé unalmas, de se nem vad, se nem őrült.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nincs bennem egy szemernyi drukk sem, akármennyire flörtölős vagyok természetűtől fogva, négy éve nem használtam a „tehetségemet”. Négy hosszú, fájdalmas éve...

Ideje hát visszaszállni a nyeregbe, kislány! Cole tökéletes alany arra, hogy a beragadt motort újraindítsuk... Egy sima kis nyári viszony pont az, ami most kell, mintha receptre írná az orvos...

A lépcsőn megyek föl, mert nincs türelmem a liftre várni. Egyenesen bemasírozok Cole irodájába, mert az ajtó nincs is zárva, egy kis faékkal kitámasztották.

– Hahó – sétálok be vidáman.

– Hahó, Lilah! Csinos vagy. – Cole három könnyű lépéssel már át is szelte a szobát. Lenézek magamra, mert meglep, hogy neki tetszik, ami rajtam van. Terepmintás sortban vagyok, fekete harisnyában és rózsaszín trikóban, amire ez van írva: *Dancin’ Gangnam Style*. Beharapom az ajkam, hogy ne

nevessek azon, ahogy kíváncsian szemügyre veszi a bakancsomat: fekete, a lábszáram feléig ér, benne dupla ezüst fűző. Kicsit meleg júniusra, vagyis inkább nagyon, de annyira jó ehhez a cucchoz...

– Booker nem jön? – vetem fel, és feltolom az orromon a lecsúszó szemüveget. Rémes, hogy ebben a fülledtségben egy rohadt cucc sem maradhat a helyén...

– Nem tud. Van ez az ügy, ami most nagyon lefoglalja...
– Kis habozás után folytatja: – Azt mondta, nekem kell úgyis jóváhagynom mindent. – Szinte látom magam előtt Bookert, ahogy kioktatja a barátját a nyitottságról, az előítélet-mentes befogadásról...

– Remek. Akkor csak ketten vagyunk. Édes kettesben – ragyogok rá, mire Cole fülig elvörösödik.

– Ha... ha gondolod... jöhetsz máskor is – dadogja, amint kirúgom a faéket, és becsukom az ajtót.

– Szó sem lehet róla. Minél többen szólnak bele, annál nehezebb megállapodni a tervezési stratégiában. Ez így tökéletes. – Lazán odalépek az asztalhoz, lerakom a mappát, és az asztalhoz húzok neki egy ronda, penészzöld széket. Cole egykedvűen támasztja az ajtófélfát.

– Gyere, Opie! Igérem, nem fogok beléd harapni, hacsak nem éppen azt szereted... – Szegény fiú még jobban elvörösödik.

– Ki az az Opie...? – kérdi összeráncolt szemöldökkel.

Kuncognom kell. – Mikor az anyám először jött át az Államokba, nem beszélt angolul egy szót sem. A dadus, Birdie segített neki: mindig együtt néztek egy vicces sorozatot a hatvanas években, az *Andy Griffith Show*-t. Birdie váltig állította, hogy ez volt az egyetlen nézhető műsor akkoriban.

Birdie... Milyen régen nem láttam! Vajon hová tűnt, miután...

Cole megakasztott az emlékezésben: – Az, amelyik Dél-Karolinában játszódtott, és a fickó seriff volt...? – Kissé felenvedve közelebb merészkedik.

– Igen, és volt egy fia, Opie. A legédesebb, legnaivabb kis-srác. Nagyon rá voltam indulva gyerekkoromban. – Kinyitom a mappát, kimarkolom a lapokat, és elkezdem őket széttergetni az asztalon.

– Tehát azt gondolod rólam, hogy naiv vagyok?

– Hát azt nem tudhatom, de azt biztos, hogy olyan édesen Opie-szerű vagy... – Megint összehúzza a szemöldökét. – Cole, ez bók volt, esküszöm! A világban már alig van jószívű, helyes pasi... – Biztatóan megszorítom az alkarját, és mintha elhinné, hogy nem gúnyolódok vele.

– Tetszik...? – intek a kirakott négy vázlatrajz felé.

Némán leül a szakadt székébe mellém, és nem szól, csak egyesével felveszi, és hosszan tanulmányozza a lapokat.

Bele fogok öszülni, gondolom. Talán ennyire nem tetszenek neki a terveim? És ha csak valami udvarias formulát keres, amivel közölje, hogy NEM? Idegességemben beharapom a szám szélét. Aztán nem bírom tovább, leveszem a szemüveget, és lecsapom az asztalra. – Nos, tetszik vagy sem?

– Én... – kezdi, rám néz, és elhallgat.

– Mi a gond? Van valami a fogamon? – A nyelvemet végigfuttatom a fogsoromon.

– Nem, dehogy... – védekezik csodálkozva. – Tetszenek a rajzaid. Nagyon klassz munkát végeztél. A polc elhelyezése tökéletes. Van néhány fantasztikus könyvem, már alig várom, hogy kirakhassam. És tényleg olyan szépen rajzolsz... Szinte művészien! – Mély levegőt vesz, és hozzáteszi: – De a szín, az túl...

– ...merész? – segítek neki.

– Igen. Azt hiszem, jobb volna, ha a bézsnél maradnánk.

– Azt a bőrhatást csináltam meg, amiről beszélünk, csak nem burgundivörösben, hanem barna-feketében. – A hátsó falra böktem. – Nem tetszene?

– De, tetszik. Nagyon hatásos, csak hozzám nem illik. Tényleg, én inkább bézst szeretnék. Nem vagyok híve ennek a nagy színességnek. Afféle unalmas fickó vagyok.

– Ezen változtathatunk. – Mélyen belenézek a kék szemébe. – Gyönyörű szemed van, Cole! Fogadok, hogy már sokszor mondták! – Egy picit felé hajolok, csak annyira, hogy megint elvörösödjön.

– Nem, egyáltalán nem.

– Akkor a Port Fare-i nők nagyon buták. – És hogy fokozzam a hatást, a térdére teszem a tenyerem. Egy picit meg-rándul; s szinte elszégyellem magam, hogy ennyire idegessé teszem. Szinte...

– És mikor tudsz kezdeni? – kérdezi, közben felugrik, és a pici szoba közepére áll.

– Ma. Booker azt mondta, hogy nyit nekem egy folyó-számlát a festékboltban és az irodaszeres áruházban. Velem kéne jönnöd, hogy kiválasszuk a bútorokat, de csak kábé egy hét múlva, mert előbb ki kell festenem. Tudod, hol bérelhetek segítséget a szállításhoz, anyagmozgatáshoz? – Visszacsúsztatom a rajzokat a mappába, és odalépek Cole elé, kicsit közelebb, mint ahogy az neki kényelmes. Legalábbis úgy gondolom abból, ahogy hirtelen kiegyenesedik.

– Jövő héten szabadságon vagyok, úgyhogy tudok segíteni. A kórház boldog, hogy Booker állja a költségeket, ezért biztos-ra veszem, hogy a karbantartókat igénybe lehet venni, ha kell.

– Remek. Miután nem szereted a színvilágomat, velem kéne jönnöd néhány festéket kiválasztani – vetem fel könnyedén.

– Lilah, teljesen megbízom benned. Válassz ki egy szép bézs árnyalatot. – Szorosra fonja a két karját a mellén.

Tényleg megbízik bennem, ezt látom a szemén annak el-lenére, hogy kényelmetlen neki a közelségem.

– Köszönöm, Cole, ez sokat jelent nekem. – Birdie volt az egyetlen ember a Földön, aki valóban bízott bennem. És per-sze az anyukám, de ő nem sokáig volt velem. Apa, aki agyon-kényeztetett, sosem gondolt felőlem sokat.

– A festékboltból hozok pár dobozt, és átnézzük, hogy min-debből mit akarsz megtartani, és mitől vagy hajlandó megválni

– mutatok a fal mellett halmozódó jegyzetfüzetekre, papírlapokra.

– Megválni...? Mármint kidobni, így érted? – Némi pánik vegyül a hangjába.

– Gondolj arra, hogy ez olyan, mint amikor leveszik a kötést a sebről: csak egy pillanatig fáj.

Erre csak halvány mosoly és bizonytalan biccentés a válasz.